

24.

Ännu min warma tacksamhet du finner, Du som mig trogen war i we och wäl. Och än i denna stund mitt hjerta brinner Af önskingar om lycka på din del. O! kunde jag förr'n ögat måste bräckas Dock se dig en gång lycklig, glad och nöjd Så lugn jag såge lifwets sackla släckas, I hoppet: Lina! dock jag ser dig böjd.

25.

Rättwise Gud! som ensam hjertan känner, För dig hwar lönlig tanke ligger klar. I ödmjukhet min bön jag till dig sänder: Tillgif af nåde hwad jag syndat har! — Och skall min frihets sol ej mer upprinna, Skall fängelsset bli målet för mitt lopp, Så låt min själ i dödens timma finna Den frihet, som är hwarje Christens hopp.

26.

Nu må jag lida tåligt och fördraga Det straff som är min egen dårskaps pris, O! wille man här af exempel taga! — Och af mitt tunga öde blifwa wis. Wäl den, som tidigt dygdens wäg beträder, Och på sin wandring stadigt följer den! Hans hopp är skönt, han glädje sig bereder, Hans dagar swinna blidt och fredligt hän.

GS 1573

Den på Algerhuus Fästning sittande

Stortjufwen

Gjest Baardsen

Sognalsfjærns

eller

Den Norrske Lasse Majas

Klago-Sång

Författad af honom sjelf.

(Hwarje af de 26 versar Sången innehåller börjas med en bokstaf af författarens namn.)

(Priset är 1 st. Banco.)

Linföping 1836; Axel Petre.

1.

Gud hjälpe mig, som skall, likt slafwen bunden, I mörka fängsel sucka lifwet hän; För sen är ångren nu, för sen är stunden Att från min bana wända om igen. Blott grämlse, blott glädjelösa dagar Och bittert qwal mitt hjerta trycka må, Mig hjälper ej jag jemrar mig och klagar: Dost tynar sucken i min mörka wrå.

2.

Jag önskar dock min sång man wille höra Och af min tunga lefnad blifwa wis — Må en och hwar den uti hjertat röra Och wäcka skräck för lagens tunga ris, Som hårdt har träffat mig och många andra. Lyckans söner, döttrar lika så — Man skulle ej så lätt den vägen wandra, På lastens stig så lätt ej föras då.

3.

Ej föddes jag misdådare: och dagar Ha funnits då ock jag war fri och glad: Den moder som mitt öde nu beklagar En gång så hoppfull wid min waggas qwad. Jag wärte fort i kunskap som i åren Och lärarns gunst och lof jag ägde då; Och ingen kunde under barndoms-wåren Wäl ana, hwad jag re'n måst pröfwa på.

4.

Så flöto mina första år och dagar I sorglöshet och barnslig ofskuld hän: Min ädla mor jag gläder och behagar, Och älskades så varmt så ömt igen, Och fastän tidigt faderlös jag blifwit, Att knappt jag kunde nämna faders namn, En god uppföstran hon dock mig har gifwit Och med sin flit ersatt min fadersfamn.

5.

Till stad och fjerran orter bort jag ilar, Mitt hem, min fosterjord jag öfwerger: En tid min lyckas mild emot mig smilar, En skymt af medgång liksom mot mig ler. O! kärlek o, du ljuswa, bittra smärta, Du tändes tidigt i mitt unga bröst; En ömsint flicka fängslade mitt hjerta — Hon blef mitt allt, hon war min fröjd och tröst.

6.

Verusad af de rena kära tankar, Att snart min flicka blifwa skall min brud, På hafwets böljor oför-sagd jag wankar: Jag trottsar faror, trottsar stormars ljud. Mitt hjerta utaf salig fröjd sig närde. Hwar gång jag nalkades den kära hamn, Der min Constance så ömt mig älska lärde — Der först jag stammade den huldass namn.

7.

Uck! jordens fröjder äro oftast korta Och lifwets stormar hwälfwa sinätt och stort; De ljusa dagar hastigt äro borta, Och ljus och bittert blandas immerfort. Så oförmärkt neddykar lyckans stjerna Och hoppets sackla glimmar blef och matt: Wår önskans mål tycks mer och mer sig fjerna — Og motgång omger med sin mörka natt.

Uf glädjens dröm till bitter sorg jag wäcktes —
Mitt sköna hopp och all min fröjd förswann: Uf
nidings-händer smärtans kalf mig räcktes Och on-
da tungor lögnen sammanspann. Hon som mig allt
i werlden öfwerwäger, Som alldraförst min känsla
gjorde wef, Wid hwars förlust ej någon tröst jag
äger: — Hon blef mig röfswad genom list och swef.

Rik war jag ej, — ej lyckans gunst jag hade;
Föräldrars bud emot wår önskan stod. De gilla
ej wår kärlekseld, och sade: "Wår dotter är åt ho-
nom allt för god" O; min Constance, för sent
du känna lärde De dolda nät hwarmed man fångat
dig. För sent du såg de ränkor, dem man närde:
— Som jag, du war och blef otröstelig.

Djupt såradt war Constances trogna hjerta, Sig
suckar sinögo från des ömma barm. I eget bröst
hon dölja will sin smärta, Men ack! hon blefnar
snart af sorg och harm. Ej rosor smycka mer des
wackra kinder, Men heta tårar ifrån ögat gled; —
Till lifwet mer ej någon glädje binder — Med där-
rat hopp hon sjönk i grafwen ned.

Så djupt bedröfswad, sorgesfull till sinnet Från ort
till ort jag åter tumlar om. Mitt hopp war släckt,
och min förlust i minnet — Hwar plats mig syntes
glädjelös och tom. Till slut jag sorgen wille under-
trycka I sus och dus bland dårars wilda larm,
Men ack! det blott förökade min olycka, Och närde
onda lustar i min barm.

En last en annan oftast med sig drager. Allt mer
och mer från dygdens wäg jag gick, Och då min
hand ur fickan tom jag tager, Jag straxt beslöt
hwad jag i sinnet fick, Med nästans skada att min
egen rätta; Men jag blef upptäckt och för rätta
förd. Ej lagens bud man får åsidosätta; Nu halp
ej ursäkt, bönen blef ej hörd.

Nu blef jag dömd och som en brottsling bunden —
Till straffets boning wägen för mig låg. Min fri-
het slut — all glädje från den stunden För alltid
spild, war hwad med skräck jag såg. Här tim-
marne jag långsamt måste bida, Och mörka tankar
gjorde kinden blek. Här gälde blott att tåga och att
lida Trotts hjertats qwal och önskingarnas lek.

Som foglen i sitt tränga gillerfångsel Drolig stir-
rar mot den fria lund. Så blickar jag ock inom
lås och stängsel, Men hoppas på en god och lyck-
lig stund, Att mig igen i frihets tillstånd sätta Och
fly till fjerran land och städer bort: Och hemlig-
heten syns min sigt lätta — I nattens skugg jag
flydde inom kort.

O, frihet kär; hwad du är blid att finna! Den
dig har spilt, hans barm är glädjetom; Dock en-
dast den din fröjd och frid kan winna, Som öf-
war rätt och dygd, och lefwer from. Men brotts-
lingen, hur wäl han än sig döljer Han utan wän,
med bafwan wandra må; — Hans samwetsamal
beständigt honom följer, På ingen plats han wägar
trygg att stå.

Gjord gerning kan, som gammalt ordspråk säger,
Ej göras om, kan icke ändras mer. Man flyktar
väl, men ödet försprång äger Och städse våra pla-
ner blott beler. Förtöfwadt blott skall straffet slut-
ligt wänta Om annat ej — samwetets hårda gnag;
Gäldbunden man betala må med ränta Det felar
ej, det är en säker lag.

Nu tumlar jag bland skog och berg och dalar, Så
wida kring från ort till ort jag drog, Fördold jag
gick, jemt fruktan hos mig talar, Och hwem jag
såg, af ångest hjertat slog: Led brist på allt, och nö-
den snart mig twingar, Att söka skygd, omwårdnad
finna än; Men snart en talrik skara mig omringar,
Jag gripen blir, och fångslad om igen.

Der låg jag nu i band och länkar bunden, Min
hand och fot i jern sig nu befann; Min list och
swek mig räddade på stunden — Jag fångslet
bröt, min frihet återwann. I nattens mörker nu
jag undanilar, Som fridlös man jag åter wan-
kar om; Men ingenstads mitt onda ryckte hwilar,
Osäker war jag, hwar jag gick och kom.

Att flykta och ånyo blifwa fången, Det warade i
mer än tretton år, Och säkert mer än tretionde
gången Jag fångslas och i frihet åter står. Kring
Norrge's rike öfwerallt jag sträfwat, Ur landet ut
jag äfwen kom ibland; Men för mitt trogna öde
jemt jag bäfwat, Det öfwerallt i hwarje wrå
mig fann.

Lättsinnig war min idrott som min tunga Ostadig,
så till hjerta som till hog, Jag älskar ingen, smick-
rar gamla, unga Och narrar mången flicka, utan
fog. Men, Tina! då mitt öga dig fick skåda,
Mitt hjerta odeldt dig tillhörde se'n. Wi af-
ta ej de faror, som oss båda I förwäg stå -- war kär-
lek lågar ren.

Så tidt och ofta wid min flickas sida Jag satt i
lundens djupa skugga der, Wi trohet swära, hop-
pas dagar blida, Och önskade att alldrig skiljas
mer. Jemt sade hon med blid och kärlig stämma:
"Min wän! o wore wi blott fria re'n Du skulle i
min famn hwar sorg förglömma, Och wid mitt
bröst du njuta friden se'n

Frivilligt fångelse du bär, och möda, O älskade,
blott för att rädda mig; Mitt öde delte du, men
ej min födda, Din ädla trohet war oryggelig. Du
kunde ej din första älskling glömma, Ej wara tro-
lös mot din fallne wän; Mitt minne djupt i hjer-
tat du månd gömma När ödets stormar ref mig
från dig hän.

Jag måste bort från dig min flicka draga, Att
välja stod ej i min egen makt. Ej så dig se, ej
affked af dig taga, Som fånge jag till fjerran stad
blef bragdt. Mig kedjors tunga wakt väl hårdt
månd trycka Men warre dock skilsmäsans tunga
qwal. Och hwad mig grände mäst i min olycka
War — att en blick jag ej ifrån dig stal.